

dat zij ook voor de zoodanigen nog nuttig kan zijn, door de eer van den geneeskundigen stand hoog te houden.

Het hier aangeduide denkbeeld komt vrijwel overeen met het door de algemeene vergadering verworpen voorstel 's-Gravenhage. Daarin schijnt mij geen reden te zijn, om het nu niet weer opnieuw aan te bevelen. Misschien is er in de vergadering niet genoeg aandacht aan gewijd, dat de Maatschappij, als zij de vakvereenigingsbelangen laat varen, nog zeer veel belangrijk werk overhoudt te doen, al het werk waarmede zij in vroegere jaren groot is geworden. Bovendien staat de zaak nu anders dan op het oogenblik, toen over het voorstel 's-Gravenhage werd beslist. Nu is uit den loop der vergadering gebleken, dat het bestaan der Maatschappij, althans een krachtig bestaan, gevaar loopt. Nu moeten alle krachten worden ingespannen om onze Maatschappij, die zooveel goeds heeft gedaan en nog zoo veel goed werk zou kunnen doen, de vereeniging der Nederlandsche geneeskundigen, die de geneeskunst, zooveel in hun vermogen is, willen trachten te bevorderen, in goeden staat te houden.

Utrecht, 23 December 1918.

C. A. PEKELHARING.

II.

Het ziet er aan het einde van het jaar niet vroolijk uit voor de Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der geneeskunst: zonder bestuur, innerlijk verdeeld door een belangenstrijd en, naar bij dezen voortgang verwacht moet worden, eerlang door velen, die buiten den strijd staan, verlaten. Spoedig ingrijpen zal noodzakelijk zijn voor haar behoud en opleving en, naar het mij voorkomt, is dit zeer wel mogelijk. Daartoe zou de handelwijze gevolgd kunnen worden, indertijd door SIKKEL aangegeven, welke, als ik mij niet vergis, in het algemeen op het navolgende neerkomt. Men keere terug tot een organisatie, die zich bezighoudt met de behandeling van onderwerpen van geneeskundigen, sociaal-geneeskundigen en aanverwanten aard. Van de Maatschappij-vakvereeniging hebben velen genoeg. Bij deze organisatie, die naar buiten voor den geheelen geneeskundigen stand optreedt, sluiten zich aan vereenigingen van huisartsen, specialisten, militair-geneeskundigen, geneeskundige ambtenaren en dergelijke, die buiten de organisatie om haar belangen behartigen. In een zoodanig georganiseerde Maatschappij zou wederom plaats zijn voor allen en zou het wetenschappelijk vereenigingsleven weer kunnen opbloeien.

Wij, artsen, mogen wel eens bedenken, dat wij met onderlinge verdeeldheid en getwist in dezen veelbewogen en op ieder gebied voor hervorming rijpen tijd geen schitterend figuur maken en dat het oogenblik om de eenheid te herstellen niet ongebruikt mag voorbijgaan. Zou het afgetreden hoofdbestuur op grond van deze overweging alsnog niet bereid zijn, stappen te doen in de aangegeven richting?

's-Gravenhage, 28 December 1918.

C. DEKKER.

III.

De strijd is beëindigd, de voorstellen der C. V. zijn aangenomen behalve een der strijdpunten, de permanente vertegenwoordiging in het hoofdbestuur. De C. V. heeft zich daarbij neergelegd; had zij dit belangrijke punt tijdens het overleg met het hoofdbestuur prijsgegeven, dan ware wellicht alles in overeenstemming geregeld, dan had men niet het droevige verschijnsel gezien, dat een werkcommissie zich kant tegen haar werkgever, dan had de Maatschappij een degelijk hoofdbestuur behouden en ware de schijn vermeden, dat men met opzet de zaken zoover heeft laten komen om dit hoofdbestuur er uit te werken, en dan ware dit de ondank bespaard, waarmee het nu beladen is en dien het niet verdiend heeft. Want wanneer één hoofdbestuur gewerkt heeft, dan is het het afgetredene. Waren reeds vóór de algemeene vergadering de bijeenkomsten in pleno en meer nog die van het dagelijksch bestuur door de massa werkmenigvuldiger dan andere jaren, na de algemeene vergadering werd het toppunt bereikt; de enquête, de mondelinge toelichtingen der specialisten, de verwerking der gegevens, hebben aan hen, die er aan deelnamen, letterlijk geen Zondag meer gelaten